



**Република Србија**  
**ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД**  
**Рев2 252/2015**  
**17.09.2015. године**  
**Београд**

**У ИМЕ НАРОДА**

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Снежане Андрејевић, председника већа, Бисерке Живановић и Божицара Вујићића, чланова већа, у правној ствари тужиоца М.М. из Ш., чији је пуномоћник Д. Б., адвокат из Ш., против туженог Предузећа за производњу минералних ђубрива Е.З.-м.ђ. д.о.о. Ш. из Ш., чији је пуномоћник И.М., адвокат из Ш., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 53/14 од 13.10.2014.године, у седници већа одржаној дана 17.09.2015.године, донео је

**ПРЕСУДУ**

**ОДБИЈА СЕ** као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 53/14 од 13.10.2014.године.

Одбија се захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

**Образложење**

Пресудом Основног суда у Шапцу П1 117/13 од 23.10.2013.године, поништено је као незаконито решење генералног директора туженог број 854 од 22.03.2011.године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду број 41 д 17.02.2010.године и анекс уговора о раду од 28.05.2010.године и од 28.07.2010.године, због престанка потребе за његовим радом и обавезан тужени да тужиоца врати на рад као и да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 160.500,00 динара.

Одлучујући о жалби тужиоца Апелациони суд у Новом Саду пресудом Гж1 53/14 од 13.10.2014.године преиначио је пресуду Основног суда у Шапцу П1 111/13 од 23.10.2013.године тако што је тужбени захтев тужиоца ради поништаја као незаконитог решења генералног директора туженог број 854 од 22.03.2011.године којим је тужиоцу отказан уговор о раду број 41 од 17.02.2010.године и анекси уговора о раду од 28.05.2010.године и од 28.07.2010.године због престанка потребе за његовим радом и ради враћања тужиоца на рад, одбио. Ставом другим изреке, преиначена је и одлука о трошковима парничног поступка тако да је захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка у износу од 160.500,00 динара одбијен, а тужилац обавезан да

туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 90.000,00 динара. Ставом трећим изреке обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове жалбеног поступка у износу од 51.000,00 динара.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је преко свог пуномоћника, адвоката благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14) па је нашао:

Ревизија је неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Нема ни битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП на које указује садржај ревизије с обзиром да другостепена пресуда нема недостатака због којих се не може испитати, већ садржи јасне разлоге у погледу битних чињеница који нису противуречни са чињеничним стањем.

Према чињеничном стању, тужилац је од 1980.године био у радном односу у Привредном друштву З.м.ђ. и обављао је послове техничара. Иначе, он по занимању је инжењер технологије са четвртим степеном стручне спреме. Решењем РЗ за пензијско и инвалидско осигурање радника Београд, Основне заједнице за Подринско-Колубарског региона Ваљево, Филијала Шабац од 28.10.1992.године тужиоцу је као запослен у Привредном друштву З.м.ђ. одређено да му са даном 13.10.1992.године и припада право на запослење са пуним радним временом на другом одговарајућем послу где неће дизати и носити терет тежи од 15 кг у једном захвату и неће бити изложен дужем стајању и ходању, као што је посао сарадника III са пуним радним временом дневно. Уговором о купопродаји закљученог између Агенције за приватизацију В.г. а.д. Н.С. од 14.08.2009.године чији је предмет продаје дела непокретности покретне имовине Акционарског друштва за производњу минералних ђубрива З.м.ђ. а.д. у реструктурирању, купац је био у обавези да оснује ново привредно друштво које са 100% власништва купца. Купац је био у обавези сходно одредбама уговора обезбеди да ново друштво прими у радни однос на неодређено време запослене код продавца на дан потписивања уговора, према списку који је саставни део прилога уговора, закључењем уговора о раду на неодређено време у складу са одредбама Закона о раду, те да са запосленима које прими у радни однос у периоду од једне године од дана испуњења не може раскинути радни однос из разлога што је са њиховим радом престала потреба услед технолошких, економских и организационих промена. Тужени, чије је пословно име у међувремену промењено, основан је као ново друштво у складу са уговором од 25.08.2009.године па су тужилац и тужени дана 17.02.2010.године закључили уговор о раду под бројем 41 којим је уговорено да тужилац који има VI степен стручне спреме и по занимању је инжењер технологије заснива радни однос на неодређено време за обављање послова „лице за безбедност и здравље на раду“ почев од наведеног датума. Ове

послове тужилац није обављао у сменама. Дана 18.03.2010.године тужени је закључио уговор о пружању услуга физичко-техничког обезбеђења са И.-и. д.о.о. Б., као даваоцем услуга, којим је уговорено да се давалац услуга обавезује да ће кориснику услуга пружити услуге чувања и заштите његове имовине на и у објектима корисника услуга са 5 радника физичко-техничке и противпожарне заштите 24 часа дневно, сваки радни дан, викендом и празницима са једним кординатором на објекту само радним данима. По истеку рока из тог уговора тужени је дана 31.05.2010.године закључио исти уговор са К.с.к. ес д.о.о. Б.-К.в. са седиштем органка у Ш., који је раскинут дана 20.09.2012.године и тужени са Н.С. предузетником Агенције за безбедност С.Ш. закључио уговор 01.10.2012.године за вршење услуга физичког обезбеђења у фабричком кругу туженог. Дана 28.05.2010.године достављена је понуда тужиоцу за измену уговорених услова због потребе процеса и организације рада за послове портира. Тужилац и тужени су 28.05.2010.године закључили Анекс 1 Уговора о раду 141 27.02.2010.године, тако да тужилац уместо послова „лице за безбедност и здравље на раду“ обавља послове „портира“, а изменама и допунама Правилника о систематизацији послова од 28.05.2010.године је формирана портирска служба са 20 извршилаца са уловима I, VI степен стручне спреме НК ВШС, познавање рада на рачунару, с тим да се исти обављају послови у сменама. Дана 28.07.2010.године закључили су Анекс број 2 Уговора о раду којим су извршене измене члана 3. Уговора о раду и додате нове тачке у погледу описа радног места „портир“. Тужилац Анексе уговора о раду од 28.05.2010.године и 28.07.2010.године није оспоравао. Дана 03.02.2011.године генерални директор туженог донео је одлуку о покретању поступка утврђивања вишка запослених због организационих промена, односно укидања радних места „главни технолог и портир“, а дана 09.02.2011.године донео Предлог Програма решавања вишка запослених који је достављен Националној служби за запошљавање, репрезентативном синдикату ради давања мишљења. Национална служба за запошљавање дала је мишљење дана 24.02.2011.године и предлог мера за запошљавање вишка, а репрезентативни синдикат се није изјашњавао о предлогу. Програм решавања вишка запослених генерални директор је донео дана 02.03.2011.године према ком Програму, тужени има укупно 95 запослених, од тога 76 на неодређено и 19 на одређено, с тим да на одређеним пословима постоји потреба и Правилником о организацији и систематизацији послова од 03.12.2011.године укинута су радна места главног технолога и радно место портира и утврђен списак запослених на неодређено време за чијим радом је престала потреба и то за 20 запослених на пословима портира и 1 запослени на пословима главног технолога. Између осталог у Програму је назначено да не постоји могућност за запошљавање на другим одговарајућим пословима код туженог ни код других послодаваца, а нема потребе ни за преквалификацијом ни доквалификацијом, нити могућности да се било ко од тих запослених упосли са непуним радним временом, те да је једини начин решавања вишка запослених исплата отпремнине. Тужиоцу је дана 22.03.2011.године донето решење о отказу уговора о раду број 854 због престанка потребе за његовим радом на пословима портира и утврђено да му се исплаћује отпремнина, а да радни однос истом престаје са даном 22.03.2011.године због организационих промена у привредном друштву које су довеле до укидања радног места портира, услед чега је престала потреба за радом тужиоца као запосленог. Утврђено је и то да је тужени са А.М.

закључио уговор о раду дана 26.02.2010.године на одређено време ради обављања послова „лица за безбедност и здравље на раду“ почев од 26.02.2010.године до 25.05.2010.године.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, по оцени Врховног касационог суда, другостепени суд је правилно применио материјално право, члан 153, 154, 155, 158. и 179. став 1. тачка 9. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05, 61/05), када је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца за поништај решења о отказу уговора о раду, као и анекса уговора о раду због престанка потребе за његовим радом, те да се обавезе тужени да га врати на рад.

С обзиром на наведено постоји оправдан разлог да тужиоцу буде отказан уговор о раду као технолошком вишку у смислу члана 179. став 1. тачка 9. Закона о раду, па је побијано решење законито, те тужена није била у обавези да тужиоца врати на рад у смислу члана 191. став 1. тог закона.

Наиме, у ситуацији код је тужени извршио измену Правилника и укинуо радно место портира, на ком радном месту је један од извршилаца био и тужилац, а у Правилнику о решавању вишка запослених наведено да нема могућности запошљавања тужиоца на другим одговарајућим пословима нити потребе за преквалификацијом, доквалификацијом, нити да се упосли са непуним радним временом и премести код другог послодавца, следи да се питање радноправног статуса тужиоца није могао решити на један од ових начина па ни да обавља послове који нису одговарајући, јер тужилац није испуњавао услове за рад на непопуњеним радним местима.

Стога, по оцени Врховног касационог суда постојао је оправдан разлог за престанак радног односа тужиоцу као технолошком вишку, уз исплату отпремнине, а у смислу члана 179. тачка 9, а у вези члана 158, 160. и 192. Закона о раду („Службени гласник РС“, број 24/05 и 61/05). Услови за престанак радног односа били су испуњени у смислу наведене одредбе Закона и код чињенице да је по престанку потребе за радом портира запослених код туженог ( 20 извршилаца међу којима и тужилац), потреба за обављањем тих послова и даље постоји. Из разлога што је тужена послове чувања заштите имовине поверила специјализованој установи за послове обезбеђења, актом о пословању, односно на основу одлуке надлежног органа. Зато су неосновани и наводи ревизије да тужиоцу није могао бити отказан уговор о раду због укидања портирске службе код туженог. Такође, неосновано се указује на злоупотребу права од стране тужене, и да је тужена тужиоца требало да врати на послове које је обављао „лица за безбедност и здравље на раду“, јер тужени у моменту почетка рада тужиоца на пословима портира, засновао радни однос на одређено време са другим извршиоцем. Ово стога што тужилац уколико није био задовољан пословима које је требало да обавља (портира) на основу закључених Анекса уговора о раду, имао је могућност да њихову законитост оспорава у поступку пред надлежним судом сходно одредби члана 195. Закона о раду, али он то није учинио.

- 5 -

Врховни касациони суд налази да је одлука о трошковима парничног поступка донета правилном применом одредбе члана 153. и 154. ЗПП.

Врховни касациони суд је на основу овлашћења из члана 161. став 1. у вези члана 150. ЗПП одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 405. ЗПП.

**Председник већа – судија  
Снежана Андрејевић ,с.р.**